

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 30/2015
22.04.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Р.П. из Б., чији су пуномоћници Г.Л. и С.Л., адвокати из Б., против туженог ЈП Путеви Србије Београд, кога заступа пуномоћник Д.Р., адвокат из Београда, ради понишаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6039/13 од 04.12.2013.године, у седници одржаној 22.04.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 6039/13 од 04.12.2013. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 9942/10 од 03.06.2011.године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 9942/10 од 03.06.2011.године која је исправљена решењем истог суда од 17.07.2013.године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 15.03.2010.године, којим је отказан уговор о раду од 06.08.2007.године са анексом уговора о раду од 26.05.2008.године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место стручног сарадника контроле наплате путарине или на радно место у складу са стручном спремом, знањем и способностима, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6039/13 од 04.12.2013.године одбијена је као неоснована жалба и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка насталих поводом изјављене жалбе.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506.

став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима стручног сарадника контроле наплате путарине у Сектору наплате путарине, Одељење за надзор наплате путарине, Одсек контроле, према уговору о раду од 06.08.2007.године и анексу од 26.05.2008.године. Тужени је донео решење о отказу уговора о раду 15.03.2010.године. Тужиоцу је стављено на терет повреда радне обавезе – злоупотреба права на одсуство због привремене спречености за рад. У поступку је утврђено да је тужилац 01.08.2009.године доставио туженом потврду о наступању привремене спречености за рад. Пре тога је 30.07.2009.године добио радни налог од стране шефа одсека контроле за обављање дежурства на наплатној станици С.П.. Тужилац је 10.08.2009.године добио налог од шефа Одсека контроле за обављање дежурства на наплатној станици С.. Затим је тужилац 11.08.2009.године доставио потврду о привременој спречености за рад. Тужилац је 07.12.2009.године примио радни налог од шефа Одсека контроле којим се утврђује распоред обављања послова, а затим 10.12.2009.године доставио потврду о привременој спречености за рад. Тужени је затражио обнову поступка процене привремене спречености за рад. Због одбијања запосленог да приступи утврђивању здравствене способности, тужени је донео решење о отказу уговора о раду. Претходно је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ.

Закључујући да се тужилац није одазвао позиву туженог и није се јавио лекарској комисији која би обновила поступак процене привремене спречености за рад тужиоца, нижестепени судови су закључили да је на овај начин тужилац учинио повреду радне обавезе – злоупотребио право на боловање, због чега су одбили захтев тужиоца за поништај тако донетог решења. Поред тога закључили су да тужилац није могао истицати приговор застарелости покретања и вођења поступка за отказ уговора о раду, јер такав приговор не може изнети у жалби.

Основано се у ревизији указује да је због прогрешне примене материјалног права чињенично стање непотпуно утврђено.

На законитост решења о отказу, између осталог утиче: утврђење да је запослени својом кривицом учинио повреду која му је стављена на терет (што доказује послодавац) и да је решење о отказу донето у роковима застарелости, о чему судови воде рачуна по службеној дужности, јер је то питање правилне примене материјалног права.

Под злоупотребом боловања подразумева се обављање посла којим запослени спречава своје оздрављење, односно погоршава своје здравствено стање и тиме утиче на продужење боловања. Неопходан услов за престанак радног односа по овом основу јесте да се на основу стручног-медицинског мишљења утврди негативан утицај послова које је запослени обављао за време трајања боловања. Релевантна чињеница за оцену испуњености услова за престанак радног односа по овом основу јесте да ли је изостанак са посла био оправдан или не.

У овом случају, како је то у поступку пред нижестепеним судовима утврђено, тужилац је био на боловању у одређеним периодима. Ради правилне примене материјалног права било је неопходно утврдити да ли је тужилац извршио злоупотребу боловања, односно да ли је обављао неке послове којима би спречио своје оздрављење или погоршао своје здравствено стање, те да ли је изостанак са посла био неоправдан.

Утврђење нижестепених судова да је тужиоцу достављен позив у фотокопији да се јави лекарској комисији супротно је исказу тужиоца датом на главној расправи 03.06.2011.године да се јављао и у Филијалу Раковица и у Филијалу у Немањиној улици у Београду и да није добио позив за комисију Републичког завода за здравствено осигурање. Ради правилне примене материјалног права било је неопходно утврдити на основу члана 184. Закона о раду, од ког датума тече рок застарелости покретања и вођења поступка за доношење решења о отказу, односно када је тужени као послодавац сазнао за чињенице које су основ за давање отказа, односно када су те чињенице наступиле (тужилац је последњи пут био на боловању од 10.12.2009.године до 22.12.2009.године, а решење о отказу је донето 15.03.2010.године).

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и утврдити чињенице од којих зависи правилна примена материјалног права.

На основу члана 416. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**